

и чакахме великия день на освобождението си. Но тозъ день не настъпваше, братя! Сѣкашъ, че нашитѣ теглила, нашитѣ охкания, нашитѣ сълзи и нашитѣ молитви не достигаха до Бога . . . Напротивъ, за по-голѣмо наше отчаяние, подиграваха се съ нашитѣ теглила, дигаха на смѣхъ нашитѣ сълзи, нашитѣ горещи чаяния за великия день на освобождението ни . . . Теглилата на цѣлъ български народъ, мжкитѣ и кръвта на хиляди наши мжченици, които гниеха въ тъмницитѣ и по бѣсилкитѣ, не бѣха въ състояние да въспратъ грозната присѣда, че ний сме недостойни за свобода, че ний трѣбва да робуваме, да загинемъ. Но Александъръ II встѣпи на Всеросийскій прѣстолъ и скоро Неговитѣ свещени и могуществени думи: „Българитѣ трѣбва да бждатъ свободни“ като грѣмъ и мълния се разнесоха по цѣлъ свѣтъ. И се стреснаха нашитѣ врагове и прѣумножиха жестокоститѣ си върху нашия народъ. И заплака още веднажъ майка България съ гласъ на отчаяние . . . Но „живый на небесѣхъ посмѣся имъ и Господъ поругася имъ“ (пс. 2, ст. 4), защото думитѣ на Божия Помазаникъ, Великия Всеросийски Монархъ, бѣха думи на Божията правда. И потече по нашето отечество драгоцѣнната и свещена кръвъ на храбритѣ руски синове, ороси се нашата земя отъ свещенитѣ сълзи на *Александра II*, които злочестинитѣ наши изтрѣгнаха отъ Неговото любвеобилно сърдце, огласиха се нашитѣ полета и планини отъ побѣдоносния гласъ на рускитѣ войници и нашия многострадаленъ народъ потрепера отъ радостъ, защото Богъ благослови правото и свето дѣло. Тамъ, подъ стѣнитѣ на Цариградъ, въ С.-Стефано, на 19-й февруарий 1878 год., по Божие